

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ALEXANDRIA, spol. s r. o., IČ: 256 61 507**, se sídlem v Praze 7, Dělnická 1481/71, zastoupen JUDr. Ing. Petrem Machálkem, advokátem ve Vyškově, Pivovarská 58/8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované ze dne 3. 3. 2011, č. j. ČOI 4090/11/O100/1000/10/11/Tu/Št,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 5. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. 10/1141/10/34/I ze dne 20. 12. 2010. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013, spočívající v porušení ustanovení § 12 odst. 1 téhož zákona, kterého se žalobce v postavení prodávajícího dopustil tím, že na svých internetových stránkách

neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, neboť na úvodní stránce v rubrice „Last Minute“ uváděl ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoli konečná cena nabízených zájezdů mu v té době byla již známa.

Žalovaný správní orgán zamítnul odvolání účastníka řízení a potvrdil rozhodnutí správního orgán prvního stupně ze dne 20. 12. 2010 o uložení pokuty ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, spočívající v porušení § 12 odst. 1 citovaného zákona, kterého se účastník řízení dopustil tím, že na svých webových stránkách www.alexandria.cz neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, když na úvodní stránce v části „Last minute“ uváděl ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoliv konečná cena nabízených zájezdů v okamžiku nabídky byla již známá. Kontrolou provedenou dne 27. 4. 2010 v provozovně účastníka řízení bylo zjištěno, že cena zájezdu „Egypt 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200 Kč“ deklarovaná v nabídce na úvodní stránce, je nižší než cena zobrazená následně po kliknutí na příslušný hypertextový odkaz (13.880 Kč).

Žalobce nerozporoval skutečnost, že na úvodní straně jeho internetových stránek v sekci „Last Minute“ uváděl ceny bez některých povinných příplatků, avšak toto jednání nepovažoval vzhledem k okolnostem případu za protiprávní. Podle jeho názoru se povinnost uvádět konečnou cenu vztahuje toliko na případy nabídky zájezdu, přičemž pojem nabídka zájezdu je třeba vykládat jako nabídku smlouvy, jež musí splňovat veškeré náležitosti stanovené v § 43a zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „občanský zákoník“), mezi něž patří také dostatečná určitost. Informace „Egypt, 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200 Kč“ však tuto určitost postrádá, a nemůže se tedy vůbec jednat o právní úkon ve smyslu § 34 občanského zákoníku, tím spíše ne o nabídku zájezdu. Předmětný text rovněž nesplňuje náležitosti zájezdu podle § 1 odst. 1 zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, jímž je předem sestavená kombinace alespoň dvou služeb cestovního ruchu. Ustanovení § 10 odst. 1 tohoto zákona vyjmenovává skutečnosti, jež mohou mít vliv na rozhodnutí zájemce o koupi zájezdu, a kromě termínu zahájení a ukončení zájezdu či jeho ceny mezi ně patří rovněž místo určení cesty či pobytu, druh dopravního prostředku, ubytování a stravování. Z uvedeného textu nelze zjistit typ ubytování ani způsob dopravy, jak nesprávně uvedl žalovaný správní orgán, a nakonec ani místo pobytu, které je pro běžného spotřebitele významné; nedá se podle něj absolvovat žádný konkrétní zájezd, a nelze se tudíž na jeho základě jakkoli rozhodovat. Spotřebitel musí vstoupit do části stránek s konkrétními zájezdy a některý z nich si objednat, přičemž tam se mu spolu s konkrétními nabídkami zobrazí rovněž konečná cena jednotlivých zájezdů. Žalobce v této souvislosti odkázal též na ustanovení občanského zákoníku o cestovní smlouvě, jež obsahují náležitosti této smlouvy i návrhu na její uzavření, přičemž § 852b odst. 3 výslovně umožňuje existenci plateb nezahrnutých v ceně a předpokládá, že údaje o počtu a výši těchto plateb bude smlouva obsahovat. Tvrzení, že konečná cena vyšší než cena deklarovaná odradí spotřebitele od koupě zájezdu, žalovaný nijak neprokázal, žalobce ze svých zkušeností naopak ví, že zákazníci podobné služby využívají. Pokud jde o to, že správní orgán nenalezl legitimní důvod pro uvedení ceny 10.200 Kč, žalobce podotkl, že vzhled webových stránek je jen na jeho uvážení. Nepřípadnou je rovněž argumentace ohledně smyslu zákona a představy zákonodárce: ty mohou mít jistý význam při výkladu normy, nelze však

konstatovat, že jednání žalobce je s nimi v rozporu. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 8. 2011 označil veškeré žalobní námitky za nedůvodné a setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Nad rámec tam uvedeného podotkl, že argumentace ustanovením § 43a občanského zákoníku je zcestná, neboť návrh smlouvy podle tohoto ustanovení musí být adresován určitým osobám, což u nabídky zájezdů na internetových stránkách cestovní kanceláře nepřípadá v úvahu. Pro kvalifikaci nabízených služeb jako zájezdu je významné toliko naplnění znaků zájezdu, vymezených v § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu. Zopakoval, že předmětná nabídka obsahovala rovněž informace o ubytování v hotelu a leteckém způsobu dopravy, přičemž průměrný spotřebitel tuto nabídku nepochybně chápal jako nabídku zájezdu. Ve zbytku odkázal na svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 22. 9. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem ze dne 30. října 2014, č. j. 8 A 111/2011 - 38, zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. dubna 2015, č. j. 7 As 243/2014 – 22, vyhověl kasační stížnosti žalovaného a zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. října 2014, č. j. 8 A 111/2011 - 38, a věc se vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. října 2014 především neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že povinnost uvádět konečnou cenu se vztahuje toliko na nabídku zájezdu mající náležitosti návrhu na uzavření smlouvy, stanovené v § 43a odst. 1 občanského zákoníku, a rozhodné v tomto ohledu není ani to, zda nabídka obsahuje náležitosti cestovní smlouvy podle § 852a násl. téhož zákona. Obdobnou námitkou žalobce se v minulosti již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud, jenž k argumentu, že informační leták nelze chápat jako nabídku ve smyslu občanského zákoníku, konstatoval, že *„jakkoliv je třeba stěžovateli v obecné rovině přisvědčit v tom, že soukromé a veřejné právo nepředstavují dva od sebe oddělené a neproniknutelné světy, současně platí, že ustanovení občanského zákoníku, jichž se stěžovatel dovolává, nejsou obsahově rozporná. Jestliže totiž ustanovení § 852a a násl. občanského zákoníku obsahují náležitosti cestovní smlouvy a další pravidla pro postup podle ní, zakotvuje ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele náležitosti informace o ceně služby (zde: zájezdu), a to tak, že tato informace musí být úplná a zejména nesmí vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Jestliže tedy*

citovaná ustanovení občanského zákoníku upravují náležitosti cestovní smlouvy, vztahuje se zákon na ochranu spotřebitele i na fázi před jejím uzavíráním, tzn., stanoví informační povinnosti pro poskytovatele příslušné služby“ (viz rozsudek č. j. 9 As 97/2012 - 33 ze dne 12. září 2013). Z uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že „se úprava zákona na ochranu spotřebitele uplatní bez ohledu na povahu informačního letáku“. Soukromoprávní povaha nabízené služby nezbavuje žalobce povinností uložených mu veřejnoprávní normou. Závěr, že nabídka zájezdu podle zákona o cenách nemusí mít náležitosti § 43a odst. 1 občanského zákoníku, ostatně vyplývá z judikatury správních soudů týkající se katalogů cestovních kanceláří i jiným způsobem, neboť další z náležitostí návrhu na uzavření smlouvy je adresace jedné nebo více určitým osobám; informace na internetových stránkách žalobce nepochybně nebyly adresovány určitým osobám, avšak totéž platí o katalogích zájezdů vydávaných cestovní kanceláří, přesto tato skutečnost nebyla na překážku sankcionování cestovních kanceláří za uvádění cen bez povinných příplatků v těchto katalogích.

Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. října 2014 dále uvedl, že žalobce sice nerozporoval, že ceny na úvodní webové stránce www.alexandria.cz nezahrnovaly některé povinné příplatky tvořící podle zákona součást konečné ceny, avšak toto jednání nepovažoval za nezákonné, neboť se nejednalo o nabídku konkrétního zájezdu.

Městský soud v Praze neakceptoval argumentaci žalobce, že povinnost uvádět konečnou cenu vztahuje pouze na nabídku zájezdu, která musí mít náležitosti jak návrhu na uzavření smlouvy podle § 43a odst. 1 občanského zákoníku, tak cestovní smlouvy podle § 852a téhož zákona. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2013, č. j. 9 As 97/2012 - 33, který se těmito argumenty zabýval ve vztahu k informačnímu letáku cestovní kanceláře a neshledal je důvodnými. Městský soud v Praze dále uvedl, že z posuzované nabídky bylo možno zjistit tyto údaje: termín (10. 5.), zemi (Egypt), ubytování (H), počet dní (8) a cenu (10.200 Kč). Způsob dopravy nebylo lze z předmětné nabídky určit. K tomu, aby bylo možné nabídku považovat za nabídku zájezdu ve smyslu § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13a zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů musí podle nabídky obsahovat veškeré základní znaky zájezdu v natolik určitých rysech, aby je mohl spotřebitel zahrnout do svých úvah o volbě konkrétního zájezdu. Pokud jsou poskytnuté údaje o nabízených službách natolik neurčité, že si z nich nelze utvořit alespoň přibližnou představu o všech základních rysech zájezdu, pak pozbývá ochrana spotřebitele smyslu, neboť taková nabídka jej nemůže přimět k žádnému rozhodnutí. Znaky zájezdu jsou definované v § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu. Podle názoru Městského soudu v Praze nabídka služeb v sekci „Last Minute“ na internetové adrese www.alexandria.cz byla natolik neurčitou (byla uvedena pouze cílová země Egypt, nikoliv však cílové letovisko), že se podle ní spotřebitel nemohl jakkoli rozhodnout, a na jednání žalobce proto v této situaci nelze vztáhnout ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

Koneckonců Soudní dvůr Evropské unie, (dále jen „SDEU“), v rozsudku ve věci C-122/10 Konsumentombudsmannen v. Ving Sverige AB se již zabýval pojmy „Výzva ke koupi“ – „Výchozí cena“ – „Informace, které musí být obsaženy ve výzvě ke koupi“ a dospěl k názoru, že čl. 7 odst. 4 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ERS) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) musí být vykládán v tom smyslu, písm. c) směrnice 2005/29 směrnice 2005/29 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně

směrnic 84/450, 97/7, 98/27 a 2002/65 a nařízení č. 2006/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že je ve výzvě ke koupi uvedena pouze výchozí cena, nelze samu o sobě považovat za klamavé opomenutí. Pouhé uvedení výchozí ceny může být oprávněné v situacích, kdy cenu nelze rozumně stanovit předem, zejména vzhledem k povaze a charakteristickým rysům produktu. Vnitrostátnímu soudu přísluší určit, zda uvedení výchozí ceny postačuje k tomu, aby bylo možno požadavky týkající se uvedení ceny stanovené ve zmíněném čl. 7 odst. 4 písm. c) považovat za splněné. Tento soud musí zejména zkoumat, zda vynechání způsobu výpočtu konečné ceny nebrání spotřebiteli v tom, aby učinil informované rozhodnutí o obchodní transakci, a tudíž jej nepřiměje k rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Musí taktéž zohlednit omezení vlastní sdělovacímu prostředku použitému pro obchodní komunikaci, povahu a charakteristické rysy produktu, jakož i jiná opatření, která obchodník skutečně přijal k poskytnutí informací spotřebiteli. (viz body 64, 69–72, výrok 5)

Městský soud v Praze se domníval, že nelze odhlédnout od judikatury SDEU, který přiměřeně zohledňuje individuální zájmy spotřebitele, přičemž vzor spotřebitele vytvořil, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele. Pro posouzení, zda informace o výrobku nebo službě je klamavé povahy, používá SDEU, jako kritérium předpokládané očekávání průměrného spotřebitele, který je běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný (viz rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt). To předpokládá, že spotřebitel se vždy s uvedenou informací seznámí, a že bude schopen před nákupem daného výrobku nebo služby tuto informaci posoudit.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 7 As 243/2014 – 22 zdůraznil, že spotřebitel se s ohledem na českou právní úpravu a právo Evropské unie (např. čl. 12 Smlouvy o fungování EU, směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží, směrnice Rady 93/13/EHS o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES) považuje za smluvní stranu, která je zvláště chráněna. Nyní projednávaný případ se týká ochrany spotřebitele v oblasti poskytování služeb, konkrétně problematiky řádného informování spotřebitele o ceně nabízené služby. Podle konstantní judikatury nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je cenou konečnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59). Navíc informace o ceně musí být spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující k jejímu zjištění (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. března 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, publ. pod č. 898/2006 Sb. NSS).

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění platném do 3. 7. 2012, je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění platném do 3. 7. 2012, prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle § 13a zákona o cenách, ve znění platném do 31. 12. 2013, při nabídce a prodeji zájezdů musí prodávající spotřebiteli poskytnout informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacená. Je-li informace o ceně zájezdu tvořena z více složek, uvede prodávající také aktuální cenu všech oddělených složek. Nelze-li cenu některé složky zájezdu uvést, musí v nabídce zájezdu informovat o čase a místě zpřístupnění této ceny pro spotřebitele jiným vhodným způsobem.

Podle § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu, ve znění platném do 31. 12. 2013, zájezdem se rozumí předem sestavená kombinace alespoň dvou z následujících služeb, je-li prodávána nebo nabízena k prodeji za souhrnnou cenu a je-li služba poskytována po dobu přesahující 24 hodin, nebo když zahrnuje ubytování přes noc, a) doprava, b) ubytování, c) jiné služby cestovního ruchu, jež nejsou doplňkem dopravy nebo ubytování a tvoří významnou část zájezdu nebo jejichž cena tvoří alespoň 20 % souhrnné ceny zájezdu. Oddělené účtování za jednotlivé položky téhož zájezdu nezprošťuje subjekt, který je oprávněn nabízet a prodávat zájezdy, závazků podle tohoto zákona.

Z ustanovení § 13a zákona o cenách podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prodávající musí při nabídce a prodeji zájezdu poskytnout spotřebiteli informaci o konečné ceně zájezdu, která má být zaplacená. Uvedené ustanovení obsahuje u slova „zájezd“ odkaz na § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu. Důvodem pro přijetí zákona o cestovním ruchu bylo postupné sblížování právních předpisů České republiky s právem Evropské unie. Cílem harmonizace v této oblasti cestovního ruchu bylo odstranění překážek vnitřního trhu. Z těchto důvodů byla přijata směrnice Rady 90/314/EHS o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy. V důvodové zprávě k zákonu o cestovním ruchu je uvedeno, že citovaná směrnice je „zásadním dokumentem pro ochranu spotřebitele na úseku cestovního ruchu a mimo jiné stanoví i povinnost státu zabezpečit garance spotřebiteli při platební neschopnosti cestovních kanceláří.“ Předlohou pro ustanovení § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu je čl. 2 bod 1 směrnice 90/314/EHS, který definuje pojem „soubor služeb“. Zákonodárce s ohledem na poněkud šroubované a nesrozumitelné znění citovaného článku přistoupil k vytvoření legislativního pojmu „zájezd“, který však pojmu „soubor služeb“ odpovídá. Podle důvodové zprávy k zákonu o cestovním ruchu nová definice by při dodržení podstaty článku měla nedostatky (šroubovanost, nesrozumitelnost apod.) odstranit a v co největší míře zabezpečit, „aby při aplikaci tohoto ustanovení nedocházelo k různým výkladům v neprospěch zákazníka“. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byl prostřednictvím nabídky uvedené na úvodní webové stránce www.alexandria.cz nabízen zájezd podle zákona o cestovním ruchu.

Ze správního spisu vyplývá, že ke dni 27. 4. 2010 na úvodní webové stránce www.alexandria.cz uvedena nabídka, jež byla souhrnně nadepsána „Dovolená a last minute zájezdy 2010 s CK Alexandria“. Pod tímto nadpisem byly uvedeny nabídky, které byly specifikovány termínem, zemí, ubytováním, počtem dní a cenou. U jedné z nabídek byly uvedeny tyto údaje „10. 5., Egypt, H, 8 dní, 10.200 Kč“ (dále jen „posuzovaná nabídka“). Informace o ceně (10.200 Kč) byla hypertextovým odkazem provázána s jinou stránkou (www.alexandria.cz/last-

[minute/nabidka?ident_zem=18&ident_akce=6904&katid=7&ident_hl=3&d_nastup=10.05.2010\)](#)

Tato stránka obsahovala nabídku čtrnácti leteckých zájezdů do Egypta na dobu 8 dní v termínu od 10. 5. 2010. Každý z uvedených zájezdů byl leteckým zájezdem s odletem z Prahy. Nabídky se lišily pouze nabízenými hotely, formou stravování a cenou. U každého z uvedených zájezdů byly uvedeny dvě informace o ceně, a to tzv. „základní cena“ a „cena včetně příplatků“, která k základní ceně připočítávala poplatek za palivo a letištní taxu. Údaj o ceně ve výši 10.200 Kč byl uveden pouze u jednoho z uvedených zájezdů (Egypt – Sharm El Sheikh – Tropicana Tivoli ***) a tato cena byla označena jako tzv. základní cena. Cena tohoto zájezdu včetně poplatků (za palivo 1.690 Kč a za letištní taxu 1.990 Kč) činila 13.880 Kč.

Podle citovaného ustanovení § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu musí být kumulativně splněny tři podmínky, aby byly naplněny definiční znaky „zájezdu“. První podmínka stanoví, že zájezdem se rozumí předem sestavená kombinace alespoň dvou z následujících služeb: a) doprava, b) ubytování, c) jiné služby cestovního ruchu. Druhá podmínka je splněna, pokud je tato kombinace prodávána nebo nabízena k prodeji za souhrnnou cenu. Podle třetí podmínky je nutné, aby s ohledem na poslední podmínku služba byla poskytována po dobu přesahující 24 hodin nebo zahrnovala ubytování přes noc.

V inkriminované věci žalobce tvrdil, že nebyla splněna první podmínka, protože se nejednalo o kombinaci alespoň dvou z výše uvedených služeb a Městský soud v Praze v původním rozsudku konstatoval, že byly uvedeny pouze informace o ubytování a zcela absentoval způsob dopravy. Nejvyšší správní soud se však s tímto názorem se neztotožňuje. Podle obsahu správního spisu, a žalobce to nepopírá, údaj o ceně 10.200 Kč obsahoval hypertextový odkaz, jímž byl zájemce přesměrován na jinou webovou stránku, která obsahovala pouze nabídky leteckých zájezdů. Spotřebiteli tedy nebyla nabídnuta varianta zájezdu bez dopravy nebo varianta zájezdu s jinou než leteckou dopravou. Spotřebitel si tedy po přesměrování na jinou webovou stránku mohl zvolit pouze konkrétní hotel, formu stravování a cenu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl hypertextový odkaz obsažený v textu posuzované nabídky její nedílnou součástí, a proto uvedené údaje „10. 5., Egypt, H, 8 dní, 10.200 Kč“ je nutno posuzovat spolu s hypertextovým odkazem na další webovou stránku, kde je uveden údaj o dopravě. Není proto pochyb o tom, že byla splněna první podmínka stanovená v § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu, jelikož žalobce nabízel předem sestavenou kombinaci ubytování (H – hotel) a dopravy (letecký zájezd).

Nejvyšší správní soud ke splnění druhé podmínky podle § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu uvedl, že na úvodní webové stránce www.alexandria.cz byla uvedena cena 10.200 Kč, ale po přesměrování na jinou webovou stránku bylo uvedeno, že se jedná o tzv. základní cenu zájezdu. Konečná cena včetně příplatků ve výši 13.880 Kč sestávala ze součtu této základní ceny (10.200 Kč) a poplatků za palivo (1.690 Kč) a za letištní taxu (1.990 Kč). Obě ceny, tj. jak základní cena, tak cena včetně příplatků, jsou souhrnnou cenou za kombinaci služeb (ubytování a doprava) a rozdíl mezi nimi představují pouze poplatky, který které však na charakteru souhrnné ceny nemohou nic změnit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že byla splněna i druhá podmínka podle § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu, tedy že kombinace služeb (v daném případě doprava a ubytování) byla nabízena za souhrnnou cenu. Poslední podmínka, tj. že služba musí být poskytována po dobu přesahující 24 hodin nebo zahrnovat ubytování přes noc, je rovněž splněna, neboť kombinace služeb zahrnuje ubytování a je poskytována na dobu 8 dní.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že žalobce na úvodní webové stránce www.alexandria.cz nabízel zájezd ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu, neboť nabízel kombinaci služeb (tj. ubytování a dopravu) za souhrnnou cenu, a to po dobu 8 dní.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda posuzovaná nabídka zájezdu, poskytovala spotřebiteli informace ve smyslu § 13a zákona o cenách. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení se uvádí, že „[n]ová úprava má za cíl odstranit především praxi odděleného uvádění některých částek, které musí být povinně uhrazeny, jako jsou palivové, bezpečnostní a letištní poplatky v případě leteckých zájezdů. Ve smyslu nové úpravy budou cestovní kanceláře informovat o konečné ceně za všechny služby v těch případech, kdy budou od svých dodavatelů mít již garantovanou cenovou úroveň jimi dodávaných služeb. To bude plně zajištěno v případě nabídky zájezdů způsobem umožňujícím dálkový přístup i v případě výběru zájezdů a jednotlivých služeb klientem v cestovní kanceláři. Stejně tak s konečnou cenou (souhrnnou) budou klienti seznámeni v případě zvláštních nabídek typu „Last moment, Last minute“ apod., kdy cestovní kanceláře mají již garantovanou cenovou úroveň od svých subdodavatelů.“ Účelem § 13a zákona o cenách je zabezpečit ochranu spotřebitele v tom smyslu, že cestovním kancelářím se stanoví povinnost uvádět konečnou cenu zájezdu, a to i v situacích, kdy jsou zájezdy nabízeny způsobem umožňujícím dálkový přístup, tím spíše, když se jedná o zvláštní nabídku typu last minute.

Podle Nejvyššího správního soudu nelze z § 13a zákona o cenách dovodit, že nabídka musí obsahovat všechny znaky zájezdu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu a současně obsahovat konečnou cenu zájezdu. Pokud by se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze, a akceptoval tak argumentaci žalobce, bylo by nutné za vyhovující považovat uvedení jakékoliv základní ceny, která by následně mohla být jakkoliv navyšována. Takový výklad by navíc zvýhodňoval toho podnikatele, který by takový nepřipustný způsob používal. Ve srovnání s ostatními podnikateli (např. v rámci internetového srovnávače cen cestovních kanceláří) by se totiž jevilo, že nabízí zájezd za nižší cenu než ostatní, což by mohlo spotřebitele při jeho rozhodování ovlivnit. Ustanovení § 13a zákona o cenách nestanoví podmínku, že nabídka zájezdu musí mít takový charakter, aby byla schopna ovlivnit spotřebitele takovým způsobem, že učiní rozhodnutí ve vztahu k této nabídce. V inkriminované věci nabídkou zájezdu „10. 5., Egypt, H, 8 dní, 10.200 Kč“ byl spotřebitel informován o termínu, destinaci, typu ubytování, délce pobytu a ceně zájezdu. Z pohledu Nejvyššího správního soudu se tak jednalo o dostatečně určitou nabídku, na základě které byl spotřebitel zcela jistě schopen dospět k rozhodnutí, zda se o takovou nabídku zájezdu bude zajímat či nikoliv. Jednalo se tedy o dostatečně konkrétní nabídku zájezdu, která musela v souladu s ustanovením § 13a zákona o cenách obsahovat údaj o konečné ceně zájezdu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 243/2014 – 22 potom uzavřel s tím, že Městský soud v Praze v dalším řízení se s ohledem na vyslovený právní názor bude zabývat pouze otázkou, zda předmětná nabídka, jež byla nabídkou zájezdu, obsahovala konečnou cenu ve smyslu ustanovení § 13a zákona o cenách, a to za použití judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 30. dubna 2013, č. j. 9 As 92/2012 – 32, ze dne 12. září 2013, č. j. 9 As 97/2012 – 33, a ze dne 18. listopadu 2011, č. j. 2 As 119/2011 – 67), resp. zda žalobce

neporušil svou povinnost uvést konečnou cenu zájezdu podle § 13a zákona o cenách ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 97/2012 – 33, odkázal na něj Městský soud v Praze již ve svém rozsudku ze dne 30. října 2014. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu poukazuje dále na publikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. ledna 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59 (publikovaný pod č. 822/2006 Sb. NSS), dle kterého nelze „*spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.*“ Podle ustálené judikatury „*musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.*“ Povinnost prodejce informovat spotřebitele o konečné ceně při nabídce a prodeji služeb, tj. i v reklamním letáku zakotvoval již zákon o cenách ve znění platném pro posuzovanou věc.

Městský soud v Praze s ohledem na ustálenou judikaturu se také ztotožnil se závěrem, podle něhož inkriminovaná informace webových stránek www.alexandria.cz představovala porušení ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně v něm uvedená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Žalobce na svých webových stránkách www.alexandria.cz neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o konečné ceně zájezdu, když na úvodní stránce v části „Last minute“ uváděl ceny zájezdů bez povinných poplatků (palivové a letištní taxy), ačkoliv konečná cena nabízených zájezdů v okamžiku nabídky byla již známá. Kontrolou provedenou dne 27. 4. 2010 v provozovně účastníka řízení bylo zjištěno, že cena zájezdu „Egypt 8 dní, termín 10. 5. 2010, cena 10.200 Kč“ deklarovaná v nabídce na úvodní stránce, je nižší než cena zobrazená následně po kliknutí na příslušný hypertextový odkaz (13.880 Kč).

Jak je zřejmé z výše uvedené zákonné úpravy a judikatury, pro spotřebitele musí být cena jednoznačně poznatelná bez toho, aby musel zjišťovat, jaké příplatky jsou povinné k danému zájezdu, jaká je jejich výše a jaká je tedy výsledná celková cena zájezdu. Bylo povinností žalobce jako prodávajícího, aby uvedl cenu včetně všech povinných poplatků takovým způsobem, aby konečná cena zájezdu byla spotřebiteli zřejmá okamžitě bez jakýchkoliv početních úkonů z jeho strany.

Některé z těchto položek je přitom nezbytně nutné uhradit, neboť bez jejich uhrazení se zájezdu nelze zúčastnit. Nejedná se tak o žádný nadstandard, u něž by se zákazník mohl rozhodnout, zda si jej zaplatí, či ne. Zároveň je výše těchto položek dopředu vyčíslitelná (to zřejmě neplatí pro palivový příplatek, pro ostatní příplatky však ano). Není tak důvod k tomu, aby uvedené položky byly uváděny odděleně od ceny zájezdu, tedy v rozporu se závěry výše citované judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2010, č. j. 1 As 101/2010 - 82).

Pokud žalobce namítal, že informaci na webových stránkách nelze chápat jako nabídku ve smyslu občanského zákoníku, ale jako pouhou reklamu, lze jej odkázat na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 119/2011 – 67, v němž k obdobně uplatněné námitce konstatoval, že „jakkoliv je třeba stěžovateli v obecné rovině přisvědčit v tom, že soukromé a veřejné právo nepředstavují dva od sebe oddělené a neproniknutelné světy, současně platí, že ustanovení občanského zákoníku, jichž se stěžovatel dovolává, nejsou obsahově rozporná. Jestliže totiž ustanovení § 852a a násl. občanského zákoníku obsahují náležitosti cestovní smlouvy a další pravidla pro postup podle ní, zakotvuje ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele náležitosti informace o ceně služby (zde: zájezdu), a to tak, že tato informace musí být úplná a zejména nesmí vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Jestliže tedy citovaná ustanovení občanského zákoníku upravují náležitosti cestovní smlouvy, vztahuje se zákon na ochranu spotřebitele i na fázi před jejím uzavíráním, tzn., stanoví informační povinnosti pro poskytovatele příslušné služby.“ Z uvedeného plyne, že se úprava zákona na ochranu spotřebitele uplatní bez ohledu na povahu informačního letáku.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. září 2015

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu